

ΛΟΓΟΣ ΕΓΚΩΜΙΑΣΓΤΙΚΟΣ

Γεροντίσης Ἰσιδώρας Ἀγieroθεϊτίσης

Ὅτε ἐποίησας ἄσπρα, ἤνεσάν σε φωνὴ μεγάλη πάντες Ἄγγελοι Σου· λέγει ἡ θεία Γραφή. Εἶναι λοιπὸν ἔργον καὶ ἰδιοῦτος τῶν Ἀσωμάτων Ἀγγέλων, τὸ νὰ ὑμνοῦν καὶ νὰ δοξολογοῦν τὴν ἄκτιστον καὶ ὑπερύμνητον Θεότητα.

Τὰ τάγματα τὰ Ἀγγελικὰ, ἴστανται περὶ τὸν θρόνον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀκαταπαύστως βοῶντα.

Ἄλλ' ὅμως, πλὴν τῶν Ἀγγελικῶν ταγμάτων, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγίων, οἱ δῆμοι τῶν Προφητῶν, αἱ πατριαὶ τῶν Ὁσίων, ἡ πληθὺς τῶν Μαρτύρων, τὸ σύστημα τῶν Ἱεραρχῶν καὶ πᾶν ἄθροισμα Δικαίων αἰνοῦσι τὸν Θεόν, ἰκετεύοντες Αὐτὸν ἐν παρρησίᾳ ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου.

Μίαν τάξιν Ἀγίων, ἐκλεκτὴν καὶ περιώνυμον, ἀποτελοῦν οἱ Ὑμνωδοὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Εἶναι οὗτοι, οἱ ὁποῖοι κατηξιώθησαν, ἐν σώματι ἔτι ζῶντες νὰ ἀμιλλῶνται τοὺς Ἀγγέλους καὶ νὰ ὑμνοῦν τὸν Θεόν, ὄχι μόνον μὲ τὴν ἀδιάλειπτον ἔφεσιν τῆς καρδίας των, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἱερὰν τῶν καὶ σεπτὴν γραφίδα, τὴν Ἁγίῳ Πνεύματι κινουμένην καὶ θείῳ μέλανι τεθηγμένην. Εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποῖους

ηύδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ γίνουιν σκευὴ τῆς χάριτος ἐκλεκτά, καὶ ὄργανα τοῦ Πνεύματος μουσουργικά, μελωδοῦντες τὰ ἀπόρρητα καὶ ἀκατάληπτα μυστήρια τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας. Καὶ διὰ τῶν ἐξαισιῶν ὕμνων των, νὰ τέρπεται πᾶσα ψυχὴ τῶν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν πιστευόντων, ἀπολαύουσα τῶν ἀρρήτων δωρεῶν τῆς μετὰ Θεοῦ συνομιλίας.

Εἰς τοὺς Μελωδοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὀφείλομεν πολλάκις τὰς πλείστας πνευματικὰς ἀναβάσεις μας καὶ τὴν μετὰ Ἀγγέλων συναυλίαν. Καθόσον τῶν τελείων μόνον γνῶρισμα εἶναι, τὸ νὰ ὁμιλοῦν μετὰ τοῦ Θεοῦ εὐθέως καὶ ἀπροσκοπίτως. Εἰς τοὺς λοιποὺς, βοήθη τὰ μέγιστα ἢ ἱερὰ μελωδία, ἵνα τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν ἀναβιβάσουν καὶ τῶν γηίνων ἀποσπασθέντες τῷ Θεῷ κολληθῶσιν, Αὐτῷ ὀλοπόθως λατρεύοντες ἐν ὕμνοις.

Ἕνας ἐκ τῶν λαμπρότερων Μελωδῶν, εἶναι ὁ ὄσιος Ῥωμανὸς οὗτος, τὸ βλάστημα μὲν τῆς Συρίας, καύχημα δὲ καὶ στήριγμα τῆς Οἴκουμένης πάσης.

Ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος καὶ ὁ κάλαμος ὁ ἱερὸς καὶ πνευματοκίνητος. Τὸ τῆς Τριάδος σεπτὸν ἐνδιαίτημα καὶ τῆς σοφίας πανευπρεπὲς καταγῶγιον ὁ τῆς Θεοτόκου Μητρὸς ἐξάαιρετος τρόφιμος καὶ τῶν Ἁγίων πάντων φίλος καὶ

συνέσιος ὁ μυηθεὶς τὰ θεῖα καὶ ἀπόρρητα Μυστήρια καὶ ἔνδυθεὶς τὸν τῆς Διακονίας πάνσεπτον χιτῶνα. Ὁ εἰσελθὼν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἐν τῇ Βηρυτῶ, ἀλλὰ καὶ συναναβὰς εἰς τὸ ἀχειροποίητον Ἱερὸν Βῆμα τῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως καὶ τῆς μετ' Αὐτοῦ ἐνώσεώς τε καὶ κοινωνίας. Ὁ μελωδήσας θαυμαστῶς τὴν σάρκωσιν τοῦ Ὑπερουσίου Θεοῦ Λόγου ἐκ τῆς Ἀγνῆς Παρθένου Μαρίας, πάντας δὲ ἡμᾶς χειραγωγῶν εἰς τὰς τῆς μελωδίας ἐξαισίους θεωρίας. Ὁ ἐντρυφήσας τοῦ Θεοῦ καὶ θεωρήσας Αὐτοῦ τὸ Πρόσωπον, ὑπὲρ Μωσέως καὶ τῶν Προφητῶν. Ὁ προσλαλῶν ἀκορέστως τῶ "ὄντως ἐφετῶ καὶ τὸ κάλλος Αὐτοῦ τὸ ἐράσμιον ὀρῶν ἀκαταλήπτως· ὁ διατρανῶν ἡμῖν τὸ τῆς Θεοῦ συγκαταβάσεως ἄμετρον βάθος καὶ τῆς Ὑπεραγίας Μητρὸς Αὐτοῦ τὴν πολλὴν παρρησίαν. Καθόσον δεν παρέβλεψε τὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔνθεον πόθον, ἀλλ' ἀντιμέτρησε τὴν πανσθενῆ ἰσχὺν τῆς Μητρικῆς Αὐτῆς μεσιτείας πρὸς τὴν πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν τοῦ Ὁσίου τούτου.

Καὶ τὴν μὲν καρδίαν αὐτοῦ, καθαρὰν οὔσαν καὶ ἀνεπιτήδευτον, ἐποίησεν κατοικητήριον τῆς ζωοποιοῦ χάριτος καὶ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὸ ἀναβλύζειν ποταμοὺς μελίρρῦτων καὶ θεοπρεπεστάτων ὡδῶν καὶ

Κοντακίων. Τὰ δὲ κείλη αὐτοῦ, τὰ τὸ πρόην ἄμουσα ὄντα, ἰκάνωσε θαυμαστῶς εἰς τὸ τέρπειν τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶ τῆς Θεοτόκου ἐν τοῖς τοῦ Κύρου, τὸν κοσμῶντα καλῶς τὴν τῶν πόλεων Βασιλίδα πόλιν, τὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καύχημα καὶ περιήχημα. Καὶ αὕτη μὲν σεμνύνεται, διὰ τὴν πληθὺν τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν, οἱ ὁποῖοι καθηγίασαν διὰ τῶν ἱερῶν ἀγῶνων τῶν καὶ τῆς ἁγίας βιοτῆς τῶν τοὺς πανσέπτους οἴκους τῆς τοῦ Θεοῦ παρουσίας καὶ δόξης. Σεμνύνεται ὅμως καὶ ἔτι πλέον, διὰ τὸν θαυμαστὸν Ὅσιον τοῦτον Ῥωμανόν, ὁ ὁποῖος τὸν καλὸν τῆς ἀρετῆς ἀγῶνα ἐν τῇ Βασιλίδι τῶν πόλεων διήνυσε ἐπὶ χρόνους ἰκανοὺς καὶ ἐν ταύτῃ ἐξύφανεν ὕμνους, τὸν Θεὸν δοξολογῶν, τὸν ὁποῖον ἐκ παιδὸς ἀνεμποδίστως ἠγάπησεν.

Καυχᾶται μὲν περιφανῶς καὶ εὐλόγως, ἡ τῷ ὄντι περίφημος πόλις Ἐμεσα τῆς ξακουστῆς Συρίας, ὅτι ἐβλάστησε καρπὸν εὐκλεῆ καὶ θεοτίμητον, τὸν Ὅσιον Ῥωμανόν τοῦτον. Συγχαίρει δὲ καὶ Βηρυτός, ὅτι ὑπεδέξατο τοῦτον τὸν ἱερώτατον ἄνδρα καὶ τὸν τῆς Διακονίας τίμιον βαθμὸν αὐτῷ ἐδωρήσατο. Συναγάλλεται δὲ καὶ κομπάζει ἐν Κυρίῳ ἡ Βασιλεύουσα, ὅτι ἐν τῇ γῆ αὐτῆς καρπὸν ἅγιον καὶ ἐπαινετὸν ὁ ὅσιος οὗτος τῷ Θεῷ προσήγαγε, τὴν τῆς μελωδίας καλὴν ἀπαρχὴν καὶ εὐπρόσδεκτον. Καὶ συγκαλοῦσιν εἰς

εύωχίαν πνευματικὴν καὶ αἶνον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὰς καρδίας πάντων τῶν φιλοχρίστων καὶ πιστῶν Χριστιανῶν, ὅσων τὰ τοῦ Θεοῦ λόγια ἐν σπουδῇ μελετῶσιν, προτρέποντας ἡμᾶς πρὸς ζῆλον ἔνθεον τῆς Χριστοειδοῦς πολιτείας.

Ὁ δὲ πανίερος καὶ ὀσιώτατος πατὴρ ἡμῶν Ῥωμανός, τῶν Μελουργῶν τὸ θαυμαστὸν κλέος καὶ τῶν Δικαίων ἡ ἐξάαιρετος δόξα, ἐν μέσῳ ἡμῶν παρίσταται, ἐπισφραγίζων τὴν πανήγυριν καὶ ἐπιβραβεύων τὴν καλὴν καὶ ἀξιάγαστον περὶ τὰ θεῖα προθυμίαν πάντων. Διδάσκει τὴν ἰσχὺν τῆς πίστεως καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα. Διατρανοῖ τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά, ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτὸν καὶ φοβουμένοις τὸ ὄνομα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον. Ἐπιστηρίζει ἡμᾶς εἰς τὸ φίλτρον τοῦ Θεοῦ τὸ ἀψευδὲς καὶ ἀκέραιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπορρέουν αἱ δωρεαὶ τῆς Χάριτος αἱ μεγάλες καὶ ἀνεκτίμητες. Καθόσον καὶ οὗτος, ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἤξιώθη τὴν χάριν τῆς μελωδίας τὴν ἀτίμητον. Καὶ παραινεῖ πάντας πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀξιάγαστους, ἔνθα οἱ στέφανοι καὶ τὰ βραβεῖα, ἔνθα τῶν χαρισμάτων αἱ ἀντιδόσεις, ἔνθα ἡ χαρὰ ἡ ἀληθινὴ καὶ ἀπέραντος, ἔνθα ἡ τῆς ζωῆς ἀπόλαυσις καὶ τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ ἐνδελεχία. Ἐνθα χοροὶ Ἀγγέλων συνεπικροτοῦσι καὶ τάξεις Ἁγίων συνευδοκοῦσι, ἵνα μετ' Αὐτῶν τὴν κληρονομίαν εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπολαύσωμεν

καὶ τὸν Θεὸν σὺν αὐτοῖς δοξολογῶμεν, τὸν μόνον ἐν ἑλέει ἀνείκαστον, καὶ οἰκτιρμῶν πέλαγος ἔχοντα καὶ διανέμοντα τὸν πλοῦτον τὸν ὑπέρτιμον.

Αἶροντες τὰ Ὄμματα τῆς καρδίας εἰς οὐρανόν, ἐν ταπεινώσει οὕτως εἶπωμεν: *Φιλάνθρωπε Κύριε, ὁ ὑπ' Ἀγγέλων ἀνυμνούμενος καὶ ὑπ' Ἁγίων δυσωπούμενος, ταῖς πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Σου Μητρός, Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἧς τῇ θαυμαστῇ δωρεά τε καὶ χάριτι ὁ Ὅσιός σου θεράπων Ῥωμανός, τοῦ τῆς Μελωδίας ἠξιώθη ταλάντου, ἀξίωσον πάντας ἡμᾶς τὴν τῶν ἀρετῶν ἀνύειν τρίβον καὶ τὸ δοθέν ἐκάστῳ ἡμῶν τάλαντον φιλοπόνως ἐργάζεσθαι. Ἵνα ὡς δοῦλοι πιστοὶ καὶ οἰκονόμοι φρόνιμοι, εἰς τὸν οὐράνιον συνεισέλθωμεν νυμφῶνα καὶ τὸ Φῶς τὸ τριλαμπές καὶ ἀνέσπερον ὁψώμεθα σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἐκλεκτῶν σου. Ταῖς δὲ τοῦ ὁσίου Ῥωμανοῦ ἱκεσίαις ἐπικαμπτόμενος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοῦ ὑμνεῖν σέ ἐξ ἰλαρᾶς καρδίας καὶ συνειδήσεως καθαρᾶς, ἵνα ἀενάως Σέ δοξολογῶμεν τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν ἡμῶν, Πατέρα, Υἱὸν τὸ καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὃ πρέπει δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.*

ΩΔΗ ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΣ

Δεήσεώς μου ταπεινῆς μὴ παρασιωπήσης,
ὦ Ῥωμανὲ ὁ τὸν Θεὸν ἄδων ἀσιωπήτως.
Λόγον σοφίας ἀγαθὸν ἐν τῇ καρδίᾳ δός μοι,
ὁ Λόγον τὸν Πανάγαθον σοφώτατα ὑμνήσας.
Σὺν τῇ Παρθένῳ καὶ Μητρὶ Θεὸν δυσώπει
Πάτερ,
ὁ τάλαντον τοῦ μελωδεῖν χειρὶ ταύτης
πλουτήσας.
Δῆμον Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ ὁ θαυμασιῶς
δοξάσας,
δόξης Χριστοῦ ἱμάτιον δός μοι ἐπενδυθῆναι.
Εἰς τρίβον θείαν εὐθύνον τὰ διαβήματά μου,
ὁ ἐν σκηνώμασι Θεοῦ τοὺς πόδας σου εὐθύνας.
Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἔνδον μοι σαῖς
πρεσβείαις,
ὁ Πνεύματος τοῦ παντουργοῦ στόμα καινὸν
ὑπάρχων.
Θεὸν δὲ καταξίωσαν λατρεύειν εἰς αἰῶνας,
ὡς Τούτου λάτρης τίμιος, Διάκονός τε Θεῖος.
Εὐαγγελίου Ἁγίου καὶ ζωηφόρον νόμον,
σπουδὴ ἀμέτρῳ ἄμεμπτα ἐτήρησας ἐν βίῳ.
Τοῦτον τηρεῖν ἀξίωσον ἐν πράξεσιν ἀμέμπτοις,
σοι ὁμοφώνως λέγουσιν, ὦ μελορρήμον Πάτερ.
Μονάζουσα ἢ ταπεινὴ καὶ πένης Ἰσιδώρα,
Ἱεροθύτης τε ὁμοῦ ὁ σοὶ ὁμωνυμήσας,
συνάμα δὲ Γεώργιος Θεοῦ ὁ Ἀναγνώστης,
Θεολογίας τρόφιμος καὶ τῆς θεοσεβείας.

Σὺν τούτοις πάντων μέμνησο ὧ Ῥωμανὲ θεόπτα,

ὁ θρόνω δόξης τοῦ Θεοῦ ἀεὶ συμπαραδρεῦων.

Ἦν πρέπει κράτος καὶ τιμὴ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΦΘΟΓΓΟΙ ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΙ

Χαίροις τοῖς ἀναμέλπουσι ὧ Ῥωμανὲ θεόπνους, χαρὰν τὴν ἀτελεύτητον δώρησαι ταῖς εὐχαῖς σου.

Κρείττονος ὠραιότητος τοῦ μετασχεῖν παράσχου,

ὁ τὴν πηγὴν τῆς καλλονῆς καὶ τῶν καλῶν φιλήσας.

Εὐφρόσυνον εἰς τράπεζαν συνδαιτυμόνας δεῖξον,

τοὺς εὐφροσύνως μέλποντας τὰς σὰς χρηστοεργίας.

Τῇ πίστει πάντας στήριξον ὁ ταύτην μεγαλύνας, καὶ ἐν Χριστῷ σερέωσον ὁ τὸν Χριστὸν δοξάσας.

Μέλεσι δίδου ἱεροῖς Θεὸν τοῦ θεραπεύειν, ἐν ὑμνωδίαις θεϊκαῖς ὁ πάνυ ἀριστεύσας.

Καμάτων τῶν ὁσίων σου τιμῷ ἀνδραγαθίας, οὓς ἐπιγράψαι καὶ ἡμᾶς ἰκέτευε τὸν Κτίστην.

Ἦδαῖς καιναῖς ἐπικροτῷ τὴν εὐσημὸν σου μνήμην,

χάριν αίτουσα τήν καινήν, ίνα σοι πόθω λέγω:
Χαρμονικῶς τήν λύραν σου κίνησον
μελορρήμον,
καί δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν τῶν σέ
ὕμνολογούντων.

Χάριτος δίδου θεουργοῦ τὰ ζωηφόρα ρεῖθρα,
ίνα ζωῆς ἀληθινῆς τύχω εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ταῦτα βοᾷ Μονάζουσα καί πένης Ἰσιδώρα,
ἦν εὐμενῶς ἠξίωσας ἔσχάτως σέ ὑμνήσαι.
Συνεκβοᾷ καί Ῥωμανὸς ὁ θύτης τοῦ Ὑψίστου,
ὄντῳ Θεῷ οἰκείωσον ταῖς σαῖς ἱκετηρίαις.
Σὺν τούτοις καί Γεώργιος κράζει ἀπὸ καρδίας,
ὁ βίου ἐν σεμνότητι κοσμούμενος ἀξίως.
Καὶ τάξεως τῶν Ἀναγνωστῶν καὶ Θεολόγων
πάνυ,
σεμνύνων τῇ πρὸς Κύριον σπουδῇ
ἀνεμποδίστῳ.

Πάντας μετόχους ποιήσον φωτὸς τοῦ
ἀνεσπέρου,
ίνα Τρισάγιον Θεὸν δοξάζομεν ἀπαύστως·
Πατέρα τὸν ἀγέννητον, Υἱὸν τὸν γεννηθέντα,
καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτὸν, Θεότητα τὴν μίαν.
Ἦ πρέπει δόξα καὶ τιμὴ εἰς πάντα τοὺς
αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Ἀδιαλείπτους προσευχαῖς ἐν τῷ Ναῷ σχολάζων,

Βυθὸν ἐπέγνωσ Ῥωμανὲ τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας.
Γνώσεως ὄθεν ἀληθοῦς ἐγένου ἐκμαγεῖον,
Δεκάδα θείων ἐντολῶν τηρῶν ἀπεριτρέπτως.
Ἐλάτρευσας τὸν ἀληθῆ Θεὸν τὸν ἐν Τριάδι,
Ζωὴν σοι αἰωνίζουσαν βραβεύοντα ἀξίως.
Ἡ Γλῶσσά σου ὡς κάλαμος ὑπῆρξε ὄξυγράφου,
Θεολογοῦσα τὰ φρικτὰ καὶ θεία μεγαλεῖα.
Ἴδεῖν κατ' ὄναρ τὴν Ἀγνὴν ἠξίωσαι Παρθένον,
Κρατοῦσαν χάρτον ἐν χερσὶ καλῶς
τετυλιγμένον.

Λαβὼν οὖν τοῦτον καὶ φαγὼν καθὼς προσέταξε
σοι,

Μέλεσιν ἤρχισας αὐτὴν ψάλλειν θεοτερπέσιν.
Νάβλα τοῦ Πνεύματος τερπνὴ γέγονας
θεοφάντορ,

Ἐὐνα μυστήρια ὑμῶν σαρκώσεως τοῦ Λόγου.
Οὐράνιον πολίτευμα ἐν γῆ διῆγες Πάτερ,
Περιουσίαν πίστεως ὡς θησαυρὸν κατέχων.
Ῥήτορας ὑπερέβαλες τῷ κάλλει τῆς σοφίας,
Σοῖς ὕμνοις δὲ ἐστόλισας Χριστοῦ τὴν
Ἐκκλησίαν.

Ταῖς χροαῖς μελιρρύτων σοῦ καὶ θείων
Κοντακίων,

Ἐφανασ θεοκόσμητον στολὴν τῆς ἀφθαρσίας.
Φαιδρύνας ἱερώτατα Σιών τὴν ἄνω πάλιν,
Χαρᾶς ἀξίωσον φαιδρᾶς τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.
Ψαλμοῖς ἀξίωσον ἡμᾶς Θεὸν τοῦ θεραπεύειν,

Ὡς ψαλμωδὸς πανάριστος ὦ Ῥωμανὲ θεόπνους.